

MÜHÜR KUYUSU

Kudret Ayşe Yılmaz

ÖTÜKEN

Kudret Ayşe Yılmaz; bir edebiyat dergisi kurup genel yayın yönetmenliğini yürüttü. Ödüllü yazarın sahnelenmiş tiyatro oyunları bulunmaktadır. Dokuz yaşından beri devam ettiği yazarlık seyrüseferinde ilk romanı *Orobanhiyye* 2012 Nisan'ında, ikinci romanı *Ruh* 2013 Haziran'ında, üçüncü romanı *Gülhatmi* 2015 Nisan'ında Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanmıştır.

Çağdaş romanda münazara roman tekniği ile
kaleme alınmış ilk örnek olması nedeniyle
Mühür Kuyusu,
2015 Kültür Bakanlığı
Edebiyat Eserlerini Destekleme Projesi'ni
kazanmıştır.

Ey insanlar! *Allab'*ı zikredin!
Sarsıcı kesin gelecek;
takipçi de onun arkasından gelecektir.
Ölüm ise içindeki bütün zorlukları ile
kapımızı çalmaktadır.¹

¹ Übeyy'den^(r.a.) – 9666.

Medine...

15 asır evveli...

Derdi derin bir kuyu...

Kuyuyu ruha kavuşturan o aşk, dünyaya fitneyi düşürecek...

Su uyur. Uyanınca da bir daha uyuyamaz olur. Ne için uyanmışsa onun adıyla inleyip durur. Ne içene şifadır artık ne de teşne bir gönle sükût. Kubâ yakınlarındaki o kuyunun uykusu da nicedir derinleşe derinleşe sürmüşken, bir çift nurlu, ak ayak yaslandı serin sırtına ve o ayakların tozu saçıldı suyu üzerine. Kamaştı ayna vazifeli çehresi. Kuyunun gözlerine devaydı o toz; kuyu ruha böyle kavuştu işte, aşka böyle erişti ki izlediği sima şimdiki gibi hafızasında... Bu emsalsiz rana karşısında güç kolay oluverir, kolay zor. Dil dönmez, el ermez, gönül salah nedir bilmez olur. Ah edenlerin çaresi, susuzların devası olan suyu yük oldu kuyuya! O günden sonra onun suyu sırf akıttığı göz yaşıdır diyenler de yok değildir aslında.

Allah'ın arşı altında yemyeşil zebercedden yapılma o levhasına yaslanmış gibi ışıldayan kuyuya; yaratılmış ne varsa hepsinden ziyade sevilen, methi esnasında kâinat-taki kelimelerin küllîsi sakîmleşip külleşen, hâl dili hâl-

den anlamazlarla dahi hâlleşen, zulmüne uğradıklarıyla da helallesen, dudakları tek yalan görmemiş, dua ile yücelmiş ve en ağır imtihanlarla tekrar tekrar denenmiş o konuk ağır geldi. Kifayetsiz olanlardan irak bir babadan, süt gibi ak pak bir anadan olmaydı! Âleme gelmeden çok evveli söylenir olmuştu beklendiği; mutlak geleceği ve geldiğinde hak dinin alemini, zemini yumuşak her gönle diyeceği... Mahfuz varlık sırrını muhafaza eden Mushaf'a uygun, kusursuz bir hayat yaşayacağı; gözlerinin Hakk aşkıyla yaşaracağı, âb-ı revân tabiatıyla kendisine kulak verenin tâ gönlüne akacağı, izinin tozunu gözlerine çeken herkesin ondan farklı bir lezzet alacağı dilden dile, ilden ile yayılmıştı.

O'nu doğuran anneden yıldızı andıran bir balkır yükseldi. Busrâ'daki develerin boyunlarını aydınlattı.

Aydınlık...

Aydın...

Ay...

O.

İçi altın bir leğende zemzem ile yıkandı. O gün yüreğinden iki siyah kan pıhtısı çıkmıştı: kin ve haset. Onların yerine huzur ve sükûnet; merhamet ve şefkat eklendi. Yarılmış göğsünü kapatıp peygamberlik mührü ile mühürlediler.

Mühür,

PEYGAMBERLİK!

Mühür,

YÜZÜK,

Mühür

KUYU,

Peygamberlik yüzüğü kuyuda

MÖHÜR.

Gri bir bulut O'nu gölgelerdi. Gölge, O'nun oturduğu yere meylederdi. Gördüğü her rüya sabah aydınlığı gibi çıkardı. İnzivayı severdi. Nitekim "Oku" emri de öyle bir demde geldi. O, canı kutsal bir emanet olarak taşımış, peygamberliği fikir muskası edinmiş; insanlığı ise merkezde vefa, dürüstlük, temizlik, hayâ diye yaşamış ve anlatmış. Sayısız ömrün mesirine tesiri muazzamken kendi hesabına kubbedeki taşlar kadar sessiz kalmış. Nuru herkesten evvel yaratılmış, O'nun adı ile edilen dualar Hakk huzuruna ivedilikle koşarmış, adını anan da, anıldığını duyan da, duyup selam ve salat salan da ne bahtiyarmış. Cihada ömür bağışlamış, debdebeyi sadece savaşırken tanımış; O saf ipekten daha yumuşak tenini yenleri altından libaslara sarmamış, bir küçük hurmalık edinmiş onu da sadaka olarak bağışlamış, apaçık mükemmel olan ve mükemmeli aramaya özendiren Hakk'ın sevgisini neden kazandığını böylece kanıtlamış bir âdem ötesi, âlem ötesi...

Kuyu biliyordu ki ölüm, O'nun en çetin imtihanıydı. Annesi, babası; baldan tatlı dili ve munis hanımefendiliğiyle cennet konaklarında konaklayacak, şimal rüzgârının yüzlerine ve elbiselerine en hoş koku nevlerini serptiği tüm kadınların önderi Hatice'si^(r.a.), omzunu yasladığı canından can istese bağışlayacağı amcası, o iklimin en yiğidi Hamza^(r.a.), oğulları Kasım, Abdullah ve en son İbrahim de vefat etmişti. Ağladı. Ağladı ki özleyecekti ondaki körpe evlat kokusunu, imtihanlara hakkıyla tahammülün zorluğunu en iyi O biliyordu. Sessiz sedasız gül yüzünü sularken gözyaşları, ciğeri kayıplarının cemine yanıyordu. Her kulun nadasına indirilmiş çile çekirdeğinden en ziyade mahsulü O alıyordu, herkesin dert dediğine dert deyip de derde ket vurmaktan, hakkı batıldan ayıracak kem ferman nispetinde sakınırdı. Dünya; mişak ve zaferanla boyanmış, kokulanmış da olsa baştan sona yalandı.

Zorlandığı hicrete, yolu üzerine saçılmış da ayaklarına batarken gıcırdayan sert dikenlere, bedenine fırlatılan süratli ve isabetli taşlara, bir lokmacık gıdasına eklenen zehre, kuyu diplerine indirilmiş büyülere, talihi bozulsun diye uğraşanların fallarındaki hilelere, aç kaldığında midesine bastığı o çift yassı taşa hiç ağlamış değildi. Sevdiklerinin vefatları dışında O'nu üzen; peygamber olduğunu nice anlatırsa anlatsın reddiyelere maruz kalışı değil, birdenbire vahiylerin kesilişiydi. Etrafındakilerin hep dediği gibi hayaller görmüş olabileceğine kendisi de inanmış, çileyleilmek ilmek ve aheste aheste örülmüş inkıtâ-i vahiy süresince ne rahat uyku ne de sıhhatle kanacağı bir yudum su görmüştü. En güçlü en çok taşı taşırdı, en bilgili en çok suali yanıtlardı, en güzel en çok taliple tanıştırdı; en büyük de işte bundandır ki en fazla imtihanı, imtinasız aşardı.

Kuyuya ellerini dayadı.

Derinlerinde bir yarık hasıl olmuş kadar sarsıldı kuyu. Suyu galeyanla üç beş kez çalkandı. O eller yumuşaktı. Ne o ellerden yumuşak dokunmuş bir dibaceye ne de ipeğe dokunulmuş olabileceğine kanaat etti. Sanılır ki hiç ağır iş görmemiş; kılıç kuşanıp harp meydanında avuçları yarılana, yaralanana dek savaş vermemiş, tek hurmayla beslediği vücuduna iltifat diye eklenmiş... O eller sıcaktı. Ayazda sımsıkı tutulup da avucunda avuçlar kaybolan baba eli gibi... Hiç kış görmemiş, soğukta hiç ürpermemiş kadar nazik... O eller bembeyazdı. Bir beyza tüy âdeta, dokunduğu ne varsa hafifletip ferahlatmış. O eller en güzeldi. Ömürden ümit kesilince Hakk'ın armağanı, bir yanı mücerret bir yanı bâkî bir sevgilinin eli gibi... Dünyanın tüm çirkinliklerinden uzaklaştıran bir güzellik, ebedî... Dokunduğu yeri mucizeyle tanıştıran, dokunması dahi hayatın fani olduğuna ve bu tanışmanın dünyaya ait olmadığına emin kılan! O eller; sevgilisi olmayanların sevgilisi,

yardımcısı olmayanların yardımcısı, kazancı olmayanların en kıymetli kazancı, yitiklerin rehberi, zalimlere dahi şefkat edici Hakk'a açıldığında Hakk'ın sevinci olurdu.

Kuyu, inledi; devriliyorum, parça pinçik eleniyorum zannetti. Sevinçten içi içine ağlarken birden ölümü hatırladı. Ölüm böylesi latif bir biçimi, nasıl biçip de alacaktı arzdan arşa? O'na kıyılır mıydı? O'nu toprağa bırakan ellerle nasıl yaşamaya devam edecekti sevenleri? İçleri, o kabrin içini arzulayıp dururken nasıl sürüye sürüye sürdüreceklerdi gayri anlamsızlaşacak yeryüzünde gezmeyi... O'nun tane tane konuşmasını iştmeden gönüller nasıl dirlik bulacaktı? İki kaşı arasında sadece haksızlığa öfkelenildiği anlarda kabaran o damar, damar damar yayılıp da kıyamete dek mazlum hakkını kolağan eder miydi? Gümüş huzmesi gibi olan boynuna yaslanmayan başlar nasıl ağrıdan, faniliğin ağırlığından emin olabilirdi?

Bir süvarinin enine olarak yetmiş yılda varacağı batı yönündeki kapı, güneş batıdan doğunca kapanacaktı. Tövbe kapısıydı o! Kuyu; Hakk'ın habibine böyle içten baktığı için o kapıya kapandı. O'nu nazarla oklayanlardan olmaktan sıkı sıkı sakındı. *Eğer kaderi bir şey geçseydi, onu ancak nazar geçerd*,²⁻³ uyarısından yola çıkıp nazarlara gelmesinden üzüntüyle çekindi, suyu çekildi. Diğer yandan O'nun, akıl almaz güzelliğine nazar etmemeye sabredecek tek varlık yaratılmamıştı.

Bakmamalı.

Bakmamalı.

Bakmamalı.

Yine baktı...

Baktıkça içine aşk aktı!

² Esmâ bn. Umeys'ten^(r.a.) – 7566.

³ Hadislerin kim tarafından aktarıldığı dipnotlarda bildirilecektir. Kaynak: Rûdânî, Cem'u'l-fevâid (Büyük Hadis Külliyyatı).

Refik Allah'ın hayırlarla ödüllendirdiği yeryüzünün yüz akı, *Meclisin efendisi de kibleye dönük olandır*⁴ dediği üzere kibleye dönük oturuyordu. Ricayı rüçû eylediği vaki olmayan o peygamber ki adıyla şereflenmiş cennet kapısının halkasını ilk kımıldatacak olandı. Cevâmiu'l-kelîm yeteneğinin üstadı... Uyurken dahi önüne yeryüzü anahtarlarının tamamı bırakılırdı. Cennet içindeki cennetler için dil dökmez, Hakk'ın hamdıyla meşgul olmayı yeğlerdi. Azın talepkârıydı, *Sakin zenginlerle oturma! Yama vurmadıkça bir elbiseyi eskimiş sayma*,⁵ *Fakirler cennete zenginlerden beş yüz yıl önce girerler. Bu Allah'ın indinde yarım gündür.*⁶ demesi de işte bundandı. Esasen hep zikrettiği geçici dünya hayatında zenginliğin zaten olmadığıydı.

Vesvese görmemiş bedenini, ancak suyla katı buğday ekmeği beslerdi. Hubl ağacının yaprağını yemekten avurtları yara olmuş onlarca asker de O'nun yolundan giderdi. Hilm ve ilim şehri olan o gönül erbabının asıl gıdası tehlil, tekbir, tespih ve tahmiddi. *Allah'ın sana yaptığı taksime razı ol ki, insanların en kanaatkârı olasın*,⁷ derdi yeryüzünün görüp görebileceği en kanaatkâr lideri.

Gönüllerin yörüngesi, kimsesizler için tek huzur aşıyanı, huzursuzların takat sermayesi, hayat veznini keşfetmiş sözlerin nezih sahibi, iyiliğin vatani, şirkin ise en yılmaz düşmanıydı. *İnsanların en iyileri, vermesi de istemesi de güzel olanlardır*,⁸ sözünden de anlaşılacağı üzere hep hayır istemiş hep hayır sunmuş, daim hayır bulmuştu. *Kul sakıncalı olan şeyin korkusuyla sakıncasız olanı bırakmadıkça, takvaya erenlerin derecesine ulaşamaz*⁹dı, O'ndaki takva her iki cihan

⁴ Ebû Hureyre'den^(r.a.) – 7790.

⁵ Âişe'den^(r.a.) – 9586.

⁶ Ebû Hureyre'den^(r.a.) – 9591.

⁷ Ebû Hureyre'den^(r.a.) – 9685.

⁸ Ebû Saîd'den^(r.a.) – 7992.

⁹ Atiyye es-Sa'dî'den^(r.a.) – 9605.

şakinlerinde hayret dalgalarıyla seyrolunurdu. *Mümin iyi niyetli olduğu için aldanır, facir ise kötü niyetli olduğu için aldatır*¹⁰ ve O, kimseyi gençliğinde dahi aldatmamış “Emin” diye sıfatlandırılmıştı. *İyiliğin kemali: Gizli hâllerinde bile açık hâlinde yaptığın ameli yapman*,¹¹ tembihini eylemeden çok evveli zaten sarrafân hassasiyetinde bir mizan ile hak hukuk gözetirdi.

Yıldızların göğün muhafızı olduğu zamanın sonuna dek en yüce isim O’nun ismi, en latif söz O’nun diline temas etmiş ve en geniş nefes O düşünülürken alınıp veriliyordu. *Saat ateş kıvılcımı gibi olup da zaman birbirine yaklaşmadıkça kıyamet kopmaz*¹² diye biçilen o müddeti, kuyu sıklıkla tefekkür ederdi. Lokmayı ağızdan düşürecek süratteki kıyamet gününün korkunçluğuyla içi daralırdı. Acırdı. Asıl saadete ermek var iken sahte bir neşe peşinde sürüklenenler için ağlardı. Kuyu şimdiyse şaşkın, derinliğinden daha kara o gözlere bakarken, doyarken; bağı delindi delineli, suyu kırbalara doldu dolalı ilk kez bu denli engindi.

Kırptıkça kirpikleri kıvrıla kıvrıla uzuyor sanır gören, hangi gönle temas etse yaralar en derinden. Dalgalı, gü, on yedi ak taneli saç rüzgârda savrulup misk kokusu saçır ve ne de şen; pürüzsüz tenli, değirmi çehresini öperken... Mütenasip irilikte ve kusursuz elleriyle ayaklarında asıl ahenk; hilallenmiş sakalı, her işi gibi denk. Ezelden sürmelenmiş gözleri dalıp gitmiş öylece... Alnı açık sanılır ki derya deniz bahtının yazgısı... Açık alnının ortasında bir nur, âdeta batışı olmayan doğu güneşi... Ayın on dördü misali veçhi; parlak, beyaz ve pembe... Kaşları uzun, ince ve dahi muazzam kavisli... Şefkat pınarı Rauf’un sakalının kımıldamasından ettiği dua belli. Uyuduğu anlarda

¹⁰ Ebû Hureyre’dan^(r.a.) – 9695.

¹¹ Ebû Mâlik el-Eş’arî’dan^(r.a.) – 9741.

¹² Enes’ten^(r.a.) – 9884.

bile uyanık olan kalbinin peşinden hidayet ümidiyle yürüyen ümmeti; geceleri birer abid, gündüzleri birer aslan... Burak'ın göz alabildiğine uzanan o adımlarındaki şevke benzemiş meclisindeki hilm, sabır, emanet ve hayâ talebi. Kararlı kararında, izharı dahi... Hasleti istisnai, sesi sessizlik içinde açan bir çiçeğin yumuşaklığıyla okşuyor kulaqları... Hiç bağırmamış, hiç kalp kırmamış, hiç masum ağlatmamış! Tebdil edilmeyen vasıflar sahibi Hakk'ın, ismini bizzat koyduğu beş peygamberinden biri. Armağan aldığı isim, O doğmadan evvel hiç kimsenin aklından bile geçmemiş, muhafaza edilmişti.

Yaldızlı kaftanlar yerine kırmızı desenli hıbere giymeyi yeğleyen o aziz ruhun, Katar işi çizgili gömleği gülden teri ile ağırlaşmakta. Kuyunun kenarına bıraktığı nâleyninin ön kısmında iki deri kayış asılı... Başında kalensöve üzerine sarılmış ak sehabı; yüzünün nuru karşısında, çoktan bir köşeye sığınmış ve fâgiye sürülmüş gerdanını koklaya koklaya süzülmemekte. *Kimin Allah yolunda saç veya bıyıklarına ak düşerse kıyamet günü kendisi için bir nur olur*,¹³ dediği üzere şakaklarında nurlu analar yer beğenmiş. Su uyur, âlem duyar; su uyar, âlem uyar; fakat aşka düşen kuyu hem duyar hem uyuyordu.

Kuyu, bakışa son vermeli...

Tir tir titredi.

İz iz izledi.

Gür kaşlarının ucundaki kıvrımlar değdiği her gönlü deler, yıkar, yakar... Koku almakta çok hassas, mütenasip ve düzgün burnunun iki kaşına yakın olan kısmı bir parça yüksekçe. Karanfil gerdanlıklara yaraşır beyaz boynunun ne de latif saçlarıyla gölgelenişi... Dişleri inci gibi bembeyaz, ön dişleri hafif aralı; her konuşmada o aralıktan sanılır ki nur saçılı. Güldüğünde dolu taneleri gibi ışıldayan bu dişlerin gördüğü gülüş dahi sayılı. Tebessümdü onda-

¹³ Amr b. Abese'den^(r.a.) – 5871.

ki hâl ki o da zaten sadakaydı, arş-ı âlâyı titretecek tek kahkaha atmadı. Sık, temiz, feyyaz sakalıyla çevrelenmiş yuvarlak çenesi söz değirmenini sadece Hakk rızası için çevirirdi. Sükût ettiği zaman yüzünden vakar okunuyor, konuşunca sözler ağzından lal ve mercan olup dökülüyor, pek uzun konuşmuyor kısa da kesmiyordu. Çatık kaşlı değildi. Şemailinde mütevazı, sükûtunda özün özüydü.

Âlem ve asır intikal edip dururken, *hayırdan hayıra taşına taşına yine hayırda istikrar bulacaktır*;¹⁴ denilen ümmetin yükü, her iki cihanda geniş omuzlarında... Kuyu birkaç kez daha dalgalandı ki göremedi iki kürek kemiği arasında ve sağ omzuna yakın, sessiz şöhrete ermiş nübüvvet mührünü... Mühür aşkıyla aç gökler misali kükre-di. Göremeyecekti besbelli... “Ah” dedi, “Bir kez görsem de kurusa dilim damağım, kırılса kolum kanadım, kapan-sa ağzım ve bahtım...”

Konuğunu seyre doyamıyordu. Her azası birbirinden muazzez... Genişçe el ayalarını ve ayaklarını öpmek dile-di. Muhteşem kokan beyaz kadife tenin rayihasıyla yerle yeksan olacağı korkusuna kapılan kuyu, ürperdi. Bu ne ağır misafirdi, bu ne külfetli bir cömertlikti. Varlığı bergüzar, yokluğu fecaat! Hep umduğu bu konuğun boyu, sandı ki kendi kadar. Sandı ki küçülüyor, derinliği hiçe indi. Bir veçheye bakacağında sadece yüzünü döndürmek itinasızlığından uzak, tamamen dönen o bedeninin övgüsünü rüzgârdan, ağzı dibinde yanıp duran ateşten, içini dolduran havadan, dahası öz suyundan az mı dinlemişti! O'nun gül kokusunu içine çekti. Her çekişte ölüyü diriltecek bir yaşam kaynağı seyrüsefere durdu, her bir taşının kovuğunda, aşk uğuldadı.

Sırf saf saf bekleyen melekler yine civarında... Saç ayrı-mındaki miskin pırlıtsı kuyuya yansıyor da bir kere daha bulanıklaşıyor kuyunun gönlü. Bu âlem seyrinden sonra

¹⁴ Ebû Ümâme'den^(r.a.) – 6351.

kuyu: “Allah güzellikleri övülsün ister. Güzelliğini paylaşmak için güzeller yaratır. Güzelleri kendisi fikredilsin diye bakışlara açar. Nâçarsın ey insan nâçar! Nereye kaçsan, çamurun oraya sıçrar! Ne kadar da anlatsan eksiktir kudretin, böylesi konuğu anlatmanın bir dirhemine yetmez bin takatin...” diyebilirdi.

O’nun yüksekten yere iniyormuş gibi ağır ve dengeli adımlarını hissederdi; dahası başına dikilmiş susuz ağzılardan, revnak saçan rengiyle gönüllerde oluşturduğu derin hissi hep işitirdi. “Allah’ın salat ve selamı üzerine olsun” diye haykırdı kuyu. Tekrar tekrar haykırdı. Bu dünyada suyunu bağrını deşip de sırf bu vazife için çıkardıklarını anladı.

Kapılmıştı.

Kapılmış.

Kapıl.

Kap.

Kuyu, derinlerden yükselen nemli nefesiyle: “İlk selamın daim sahibi, sükûtu yeğleyen keyfin azadesi... Efrâdını câmî, ağyarını mâni tariflerinde veciz tüm sözcükleri... Gıdayı kusursuz bilir, nefsi için intikam almaz. İnsanlara dindeki faziletlerine göre önem verir, kime ne gerekli ve kim neye layık bilir. Meclisi erdem, hilm, emanet ve hayâ üzerine inşa edilmiş... Müjdecî, kolaylaştırıcı; doğrulayanın kurtulduğu, yalanlayanın mahvolduğu konuk, konuşum hoş geldin!” dedi. Nihayet son bir cesaretle, son bir kez O’na bakacaktı. Baka baka yanıp buharlaşacaktı suyu, taşları aşkla ağlaya ağlaya asırlık yosunlara gark olacaktı.

Kara gözlerine daldı, bir daha çıkamadı yüze ve baktıkça battı!

Kalbin derhal kavradığı kelimelerin sahibi o ulu serverin gözleri, her iki cihanı da henüz görüvermiş misali derin ve kederli. Ümmetini Havs Kapısı’nda oturup bekleyeceği haberini verdiğinden beri oradaymış gibi ümitle ve

sabırla sessizliğe dalıyor. Yeşil kuşlardaki şehit ruhu gibi müreffeh içi; *müminin şerefi takvasıdır, dini soyudur, iyiliği ise ahlakıdır*¹⁵ anlayışı gereği yaratılmışların en zengini... Adım attığı her köşe, izzet elbisesi giyip vakar tacı takmışların diyarı olurdu.

Kuyu; sakinliği öğrendi, serinliği, sebatı ve dahi minneti... Gönül gözü açık olan bu ulu konuğa, kimsenin neden özden öfke besleyemediğini de şimdi iyiden iyiye anladı ve endişeye kapıldı. O'na baktığını, O da fark ediyor olmalıydı. Bakmamalıydı daha fazla baka baka yanacaktı; bakmalıydı, bakmazsa yanacaktı.

Âşık olmuştu.

Aşk bir olurdu.

Aşkta ikilik yoktu.

Aşk buydu.

Âşık olmuştu.

*Ben Muhammed'im. Ben Ahmed'im. Ben, Allah'ın benimle küfrü mahvettiği Mâhi'yim. Ben insanların ayağı üzerinde haşrolunarak toplanacağı Hâşir'im. Ben kendinden sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceği Âkib'im.*¹⁶ *Ben tövbe peygamberiyim. Ben rahmet peygamberiyim.*¹⁷ *Ben büyük savaşların peygamberiyim*¹⁸ derdi Mâlik'in en değerlisi. Açtığı her kapıda bereket... O dem, vahiyden sonra terler boşanan yüzünde bir tebessüm hasil oldu. Birilerinin O'na geldiğini kuyu da duyuyordu.

“Senden bir parça olmadıkça ya da bir parçanı senden almadıkça ne rahat var bana, ne hayat!” diye yeminler etti kuyu. Taştan duvarlarında yaşlar yürüdü. Kuyunun aşkı derin olurdu, aşkın derin fitratı kuyuda bambaşka bir şemaile kavuştu. O gün doğan aşk işte böylesiydi. Tam da o dem O'nun parmağında ışıldayan halkası gümüş, kaşı Mu-

¹⁵ Mâlik'ten^(r.a.) – 6175.

¹⁶ Cübeyr b. Mut'im'den^(r.a.) – 6360.

¹⁷ Ebû Mûsâ'dan^(r.a.) – 6361.

¹⁸ Bezzâr'dan – 6362.

hammedün Resullulah nakışlı mührünü gördü. İlk mührü yaptıran Yusuf'u^(a.s.) çok işitmişti, ama ilk kez bir mühre erişmişti. Görmek istediği ortadaydı da kuyu almak isteyenlerden olmuştu. İşinde başarı gösterenler, daim sabırla bekleyip bahr-i gama kendi gözyaşlarıyla batmadıkça rahat edemezdi. Ardından güneş cömertçe umuda inayet eder, yeni bir günün başladığını müjdelerdi.

Kuyu için artık yeni bir gün yoktu, sadece mührü alacağı gün vardı.